

Arrest

nr. 206 638 van 9 juli 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat I. SLAETS
Keizer Karellaan 584/9
1082 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 22 februari 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 februari 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 28 februari 2018 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 25 april 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat I. SLAETS en van advocaat E. WILLEMS die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij dient op 17 augustus 2017 een aanvraag in tot de afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, in haar hoedanigheid van echtgenoot van mevrouw A.U., die de Belgische nationaliteit bezit.

1.2. Op 9 februari 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) de beslissing tot

weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Dit is de bestreden beslissing die op 20 februari 2018 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 17.08.2017 werd ingediend door:

Naam: [U.]

Voorna(a)m(en): [E.O.]

Nationaliteit: Nigeria

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging "de familieleden bedoeld in het eerste lid, 1 moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt."

Als bewijs van haar bestaansmiddelen legt de referentiepersoon volgende documenten voor:

- Bevestiging van neerlegging - Berekening Belastingaangifte Aanslagjaar 2017 Inkomstenjaar 2016: aangezien het hier niet gaat over het definitieve, officiële aanslagbiljet maar om de aangifte die is opgesteld op basis van de verklaringen van de referentiepersoon zelf (of van een derde) wordt dit document beschouwd als een verklaring op eer. Gezien een verklaring op eer niet op zijn feitelijkheid en waarachtigheid kan getoetst worden, kan het voorgelegde document niet in overweging genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen.

- Document 'Samenstelling resultaat 2016' opgesteld door de referentiepersoon zelf (of door een derde): ook dit document is geen officieel document van de belastingen zoals bijvoorbeeld een aanslagbiljet en wordt bijgevolg beschouwd als een verklaring op eer. Gezien een verklaring op eer niet op zijn feitelijkheid en waarachtigheid kan getoetst worden, kan ook dit document niet in overweging genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

Er werden geen bijkomende, officiële stukken voorgelegd die de inhoud van de voorgelegde documenten kunnen staven.

Betrokkene is er bijgevolg niet in geslaagd aan te tonen dat de referentiepersoon over bestaansmiddelen beschikt die in aanmerking kunnen worden genomen. Bijgevolg dient er niet te worden overgegaan tot de in de artikel 42, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet bedoelde behoefteanalyse.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken."

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de

Vreemdelingenwet) “doet de Raad uitspraak op basis van de syntheseseminarie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.”

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 40ter, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij vat het middel in de syntheseseminarie samen als volgt:

“1. De aanvraag van verzoeker dd. 17/08/2017 tot machtiging van het verblijf van meer dan drie maanden valt onder de toepassingsvoorwaarden van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en werden ook conform dit artikel ingediend en behandeld overeenkomstig artikel 52 het uitvoeringsbesluit van de Vreemdelingenwet dd. 08/10/1981.

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet stelt in haar paragraaf twee, lid twee het volgende:

[...].

2. De weigeringsbeslissing dd. 09/02/2018 stelt dat de referentiepersoon volgende documenten voorlegde tot bewijs van haar bestaansmiddelen:

- Bevestiging van neerlegging - Berekening Belastingaangifte Aanslagjaar 2017 Inkomstenjaar 2016

- Document 'Samenstelling resultaat 2016'

Hieruit leidde de gemachtigde van de staatssecretaris af dat beide documenten geen officiële documenten uitmaken maar louter zelf opgestelde documenten zijn, die worden beschouwd als verklaringen op eer, waarvan de feitelijke en waarachtigheid niet kan worden getoetst.

Dit is de enige motivering die door de gemachtigde van de staatssecretaris werd verschaft om haar weigeringsbeslissing te staven.

3. Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 bepaalt: De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 bepaalt: De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.

De Raad van State formuleert de nood aan en de invulling van de motiveringsplicht van het bestuur als volgt [...]:

Om te voldoen aan de eisen van artikelen 2 en 3 wet motivering bestuurshandelingen moet voor elke bestuurshandeling, in de zin van artikel 1, een formele motivering worden gegeven die bestaat in de vermelding in de handeling van de juridische en feitelijke overwegingen waarop de beslissing is gebaseerd. Deze motivering moet duidelijk, volledig, precies en toereikend zijn zodat de betrokkenen kunnen nagaan dat de beslissing werd voorafgegaan door een onderzoek van de omstandigheden van het geval, en ze moet concreet en nauwkeurig de feitelijke elementen aangeven die aan de basis van de beslissing liggen, en die geen onjuistheid mogen bevatten. De rechterlijke controle van een handeling die moet worden gemotiveerd naar de vorm slaat dus niet alleen op het formele bestaan van een motivering, maar ook op haar relevantie. De geadresseerde van de handeling moet immers de motieven de facto en de iure kunnen begrijpen die de overheid ertoe hebben gebracht de handeling aan te nemen, waarbij deze laatste evenwel de motieven van haar motieven niet moet opgeven (RvS 17 september 2013, nr. 224.676).

Artikelen 2 en 3 wet motivering bestuurshandelingen verplichten de bestuurlijke overheid te bewijzen, door de motivering van haar beslissing, dat ze de omstandigheden van de zaak volledig en gedetailleerd heeft onderzocht. De formele motivering moet de geadresseerde van de bestuurlijke handeling in staat stellen de feitelijke en juridische redenen te begrijpen die tot de aanneming ervan hebben geleid (RvS 20 mei 2014, nr. 227.468).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat er voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan. Dit betekent onder meer dat die motieven steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. Bovendien moet de overheid de gegevens die in rechte en in feite juist zijn, correct beoordelen en op grond van deze gegevens in redelijkheid tot een beslissing komen. Een beslissing schendt de materiële motiveringsplicht wanneer de motieven waarop ze steunt onjuist of onwettig zijn of de beslissing niet kunnen draaien. Het komt de Raad van State daarbij in principe niet toe het feitenonderzoek over te doen om zich aldus, wat de appreciatie van de zaak betreft, in de plaats te stellen van de administratie. Het behoort daarbij wel tot de bevoegdheid van de Raad van State na te gaan of de ingeroepen feiten werkelijk bestaan indien ze worden betwist. Indien wordt geoordeeld dat de beslissing steunt op

onbestaande, onvoldoende bewezen feiten, dan is eveneens het materiële motiveringsbeginsel geschonden (RvS 29 april 2014, nr. 227.191).

De motieven die door de gemachtigde van de staatssecretaris werd aangewend in de weigeringsbeslissing zijn onjuist en getuigen van een duidelijk gebrek aan onderzoek en zorgvuldigheid, zodat er onmogelijk een correcte beoordeling plaatsvond door verwerende partij, hetgeen op haar beurt heeft geleid tot de foutieve bestreden weigeringsbeslissing.

Verwerende partij gaat eraan voorbij dat zij niet enkel gehouden is om concreet en nauwkeurig aan te geven welke feitelijke en juridische elementen aan de basis liggen van haar beslissing maar dat deze feitelijke en juridische elementen ook geen onjuistheden mogen bevatten. Verwerende partij beroept zich op het loutere bestaan van een formele motivering maar de rechterlijke controle reikt verder dan dat. De formele motivering moet niet enkel bestaan maar dient ook relevant én correct te zijn. Daarnaast dient ook de materiële motiveringsplicht in acht te worden genomen door verwerende partij.

In casu vertrekt de weigeringsbeslissing, wat betreft haar motivering, van de verkeerde premisse dat verzoeker slechts twee stukken neerlegde tot het bewijs van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

Hieruit blijkt onmiddellijk dat verwerende partij geen rekening hield met het overgemaakte transactieoverzicht dd. 10/08/2017 waaruit de regelmatige inkomsten van de referentiepersoon voor de periode van januari 2016 tot juli 2017 blijken (stuk 2). Dit stuk werd reeds op 17/08/2017 overgemaakt, hetgeen blijkt uit de BIJLAGE 19TER (stuk 3) waarop de reeds neergelegde stukken werden doorkruist, met name "Geregistreerde huurcontract + Bewijs van bestaansmiddelen".

Dit bewijs werd door verzoeker van meet af aan toegevoegd aan zijn aanvraagdossier op 17/08/2017. Aangezien de referentiepersoon als zelfstandige haar activiteiten pas aanvatte in november 2015 en er nog geen officiële documenten konden worden voorgelegd waaruit haar inkomsten bleken, werden de deze inkomsten in eerste instantie bewezen aan de hand van een transactieoverzicht van ING BANK (stuk 2) waaruit de inkomsten afkomstig van haar belangrijkste klant, met name BVBA [L.], blijken. Deze inkomsten betreffen een periode van januari 2016 6 tot en met juli 2017, hetzij een periode van anderhalve jaar, waaruit tevens kan worden afgeleid dat de inkomsten afkomstig van deze klant in stijgende lijn blijven toenemen.

Daarnaast werd tevens op 17/08/2017 de stageovereenkomst (stuk 7) van de referentiepersoon als stuk neergelegd door verzoeker. Uit deze stageovereenkomst blijken de contractueel overeengekomen maandelijkse vergoedingen van de referentiepersoon. De bestreden beslissing maakt hiervan evenmin gewag, zodat dient te worden vastgesteld dat verwerende partij ook hiermee geen rekening hield. Nochtans is het de taak van verwerende partij om alle feitelijke en juridische elementen te onderzoeken. Dit houdt per definitie minstens in dat zij kennis neemt van de neergelegde stukken en deze ook analyseert. Dit is in casu niet gebeurd.

De stukken waarnaar wordt verwezen in de weigeringsbeslissing betreffen de belastingaangifte gedaan door de heer [P.V.H.], erkende boekhouder en vertegenwoordiger van de onderneming [...], met maatschappelijke zetel te [...], met ondernemingsnummer [...].

Deze stukken 4 werden evenwel slechts volledigheidshalve toegevoegd aan het aanvraagdossier van verzoeker op 16/11/2017. Wanneer men deze stukken bekijkt, blijkt namelijk dat de aangifte werd gedaan op 02/11/2017 door de boekhouder. Het kan derhalve onmogelijk gaan om het bewijs van bestaansmiddelen dat reeds op 17/08/2017 werd neergelegd en waarvan melding wordt gemaakt op de BIJLAGE 19TER (stuk 3).

Door in haar weigeringsbeslissing te stellen dat verzoeker geen bewijs levert dat de referentiepersoon over bestaansmiddelen beschikt die in aanmerking kunnen worden genomen, miskent de gemachtigde van de staatssecretaris de voorliggende bewijsstukken en gaat zij zeer onzorgvuldig tewerk bij het nemen van haar weigeringsbeslissing. Het bewijs van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon ligt namelijk weldegelijk voor maar hiermee werd zoals blijkt uit de weigeringsbeslissing geen rekening gehouden.

Een volledig en gedetailleerd onderzoek van de zaak door verweerster, in het kader van haar motiverings- en zorgvuldigheidsplicht, zou deze fout met grote gevolgen voor de aanvrager hebben vermeden.

Verwerende partij diende haar beslissing te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld maar dit is niet gebeurd.

In haar nota met opmerkingen, voert de gemachtigde van de staatssecretaris het volgende verweer: [...].

Deze bewering van verwerende partij spreekt de stukken van het dossier tegen.

Supra werd namelijk reeds bewezen dat de BIJLAGE 19TER uitdrukkelijk melding maakt van een neergelegd bewijs van bestaansmiddelen op 17/08/2017. Het neergelegde stuk betreft het transactieoverzicht van ING BANK (stuk 2). Verwerende partij beweert in haar nota met opmerkingen dat dit stuk geen deel uitmaakt van het administratieve dossier maar laat na om enige verduidelijking te

verschaffen aangaande het stuk dat volgens haar als bewijs van de bestaansmiddelen werd neergelegd op 17/08/2017. Het volstaat uiteraard niet om zonder meer te beweren dat het aangehaalde stuk niet zou voorliggen terwijl er duidelijke contra-indicaties voorhanden zijn.

Los van het bewijs aan de hand van het transactieoverzicht van ING BANK (stuk 2), werd door verzoeker tevens de stageovereenkomst (stuk 7) van de referentiepersoon neergelegd op 17/08/2017. Verwerende partij ontkent niet dat deze stageovereenkomst werd neergelegd door verzoeker, hetgeen reeds in het verzoekschrift dd. 22/02/2018 werd aangehaald. Welnu deze stageovereenkomst maakt eveneens melding van de inkomsten van de referentiepersoon (zie p. 3 van de stageovereenkomst - stuk 7). Gaat verwerende partij voorhouden dat ook de stageovereenkomst geen deel uitmaakt van het administratief dossier?

Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet twee maar wel vier stukken neerlegde waaruit de bestaansmiddelen van de referentiepersoon bleken, met name:

- Transactieoverzicht van ING BANK (stuk 2, neergelegd op 17/08/2017)
- Bevestiging van neerlegging
- Berekening Belastingsaangifte Aanslagjaar 2017 Inkomstenjaar 2016 (stuk 4, neergelegd op 16/11/2017)
- Document 'Samenstelling resultaat 2016' (stuk 4, neergelegd op 16/11/2017)
- Stageovereenkomst (stuk 7, neergelegd op 17/08/2017)

Het staat in ieder geval buiten kijf dat verzoeker op 17/08/2017, bij het indienen van zijn aanvraag, stukken neerlegde als bewijs van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon (stuk 3). Verwerende partij beweert dan ook, tegen de stukken van het dossier in, dat betreffende deze bestaansmiddelen enkel de stukken neergelegd op 16/11/2018 deel uitmaken van het administratieve dossier.

Verwerende partij dient zich bij het nemen van haar beslissing te baseren op alle neergelegde stukken, hetgeen in casu duidelijk niet het geval is. De zorgvuldigheid gebiedt dat verwerende partij nagaat welke stukken werden neergelegd en zich mede vergewist van de BIJLAGE 19TER om een onderscheid te maken tussen de stukken neergelegd tegelijk met de aanvraag en deze die nadien nog werden toegevoegd. Verweerder heeft ter zake geen enkele zorgvuldigheid aan de dag gebracht. De bewering dat het transactieoverzicht van ING BANK (stuk 2) geen deel uitmaakt van het administratieve dossier is manifest onjuist en wijst op de kwader trouw van verwerende partij. De voorliggende stageovereenkomst kan niet met hetzelfde gemak worden ontkend door verweerder, nu zij pas in huidige synthesesamenvatting inhoudelijk wordt besproken. Verweerder heeft duidelijk nooit kennis genomen van de inhoud van deze stageovereenkomst, zodat zij voordien het belang niet heeft ingezien om de ontvangst hiervan eveneens te betwisten.

Het is dan ook betreurenswaardig dat verwerende partij, wanneer zij met de neus op de feiten wordt gedrukt, nog steeds vasthoudt aan haar foutief handelen en de schuld in de schoenen van verzoeker tracht te schuiven, terwijl het duidelijk is dat deze zich correct van zijn plicht heeft gekwetend om de vereiste stukken neer te leggen in het kader van zijn aanvraag.

Verder wekt de gemachtigde van de staatssecretaris de indruk dat de neergelegde stukken 4, loutere verklaringen op eer zouden zijn waaruit geen feitelijkheden of waarachtigheden kunnen worden getoetst. Zoals eerder aangehaald gaan deze stukken uit van een erkende boekhouder die voor de uitoefening van zijn beroep aan strikte wettelijke bepalingen onderworpen is. Deze stukken werden neergelegd om de bestaansmiddelen van de referentiepersoon verder toe te lichten, nu uit stukken 4 kan worden opgemaakt wat de bruto en netto-inkomsten zijn van de referentiepersoon voor het jaar 2016.

In tegenstelling tot wat verwerende partij in haar beslissing tracht voor te houden, schrijft de wet verder niet voor dat de inkomsten dienen te worden bewezen aan de hand van officiële documenten. De wet stelt ter zake enkel dat bewezen dient te worden dat de referentiepersoon beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Hoe dit bewijs dient te worden geleverd wordt niet door de wetgever gepreciseerd.

Waar de waarde van de stukken 4 worden afgeschreven als zijnde loutere verklaringen op eer, ondanks het feit dat de aangifte gebeurde via een erkende boekhouder, dient te worden gewezen op het feit dat deze aangifte integraal werd bevestigd door de Federale Overheidsdienst Financiën, Algemene Administratie van de Fiscaliteit in het aanslagbiljet van de referentiepersoon dd. 16/02/2018 (stuk 5).

In ieder geval kan niet worden getwijfeld aan het geleverde bewijs van regelmatige, toereikende en stabiele bestaansmiddelen aan de hand van het overgemaakte transactieoverzicht van ING BANK (stuk 2), waaruit blijkt welke betalingen werden verricht door BVBA [L.] met verwijzing naar de relevante facturen van de referentiepersoon en dit in samenlezing met de stageovereenkomst (stuk 7) van de referentiepersoon waarover verwerende partij eveneens beschikte.

Gelet op het voorgaande blijkt de motivering van de weigeringsbeslissing manifest foutief te zijn, daar zij in strijd is met de voorliggende bewijsstukken van het aanvraagdossier van verzoeker.

Uit al het voorgaande blijkt bovendien dat aan de voorwaarden van artikel 40ter, §2, lid 2 van de Vreemdelingenwet werd voldaan.

De betreden beslissing schendt derhalve de materiële motiveringsplicht, aangezien de motieven waarop ze gesteund is onjuist zijn en de beslissing dan ook niet kunnen dragen.

4. Wat betreft de zorgvuldigheid die het bestuur aan de dag dient te brengen bij het nemen van haar beslissingen stelt de rechtspraak van de Raad van state het volgende:

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt immers in dat het bestuur zijn beslissing dient te steunen op een zorgvuldige feitenvinding, wat onder meer omvat dat alle feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk worden geïnventariseerd en gecontroleerd (RvS 19 september 2013, nr. 224.736).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt voor het bestuur de verplichting in om zijn beslissing zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het bestuur mag de beslissing dus pas nemen na een behoorlijk onderzoek van de zaak en het dient ook rekening te houden met alle relevante gegevens (RvS 1 juli 2014, nr. 227.946).

Het behoeft, gelet op de voorgaande uiteenzetting, geen verder betoog dat de bestreden beslissing van verwerende partij op een onzorgvuldige en lichtzinnige wijze werd genomen, aangezien zij zich steunt op de gehele negatie van de voorliggende feitelijke gegevens, die tijdig werden aangebracht door verzoeker.

Indien verwerende partij enige zorgvuldigheid aan de dag zou hebben gebracht, dan had zij zich niet kunnen vergissen over het feit dat er weldegelijk bewijs voorlag van bestaansmiddelen van de referentiepersoon, neergelegd op 17/08/2017, met name het transactieoverzicht van ING BANK (stuk 2) en de stageovereenkomst (stuk 7), en dat hieruit op afdoende wijze werd aangetoond over welke inkomsten de referentiepersoon beschikte.

De onzorgvuldigheid van verwerende partij blijkt derhalve ook uit het gegeven dat er van de vier neergelegde gegevens aangaande de bestaansmiddelen van de referentiepersoon, slechts melding werd gemaakt van twee hiervan in de bestreden beslissing. Dit wijst erop dat verwerende partij zich enkel vergewiste van twee neergelegde bewijsstukken en haar beslissing uitsluitend hierop baseerde, terwijl er uit het voorgaande dient te worden vastgesteld dat er nog twee documenten werden neergelegd door verzoeker waarmee in het geheel geen rekening werd gehouden.

Verwerende partij is dan ook niet zorgvuldig tewerk gegaan bij de voorbereiding van haar beslissing en heeft de feitelijke en juridische elementen van het dossier niet deugdelijk onderzocht.

Deze onzorgvuldigheid van verwerende partij heeft zeer ernstige gevolgen met zich meegebracht voor verzoeker en zijn gezin, aangezien hij hierdoor niet kan bijdragen in het gezinsleven omdat hij wettelijk gezien met niets in orde is."

3.2. In de nota met opmerkingen heeft de verwerende partij op het middel gerepliceerd als volgt:

"De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

De bestreden beslissing werd immers bij toepassing van artikel 40ter van de vreemdelingenwet genomen en er werd ingegaan op alle door verzoeker bijgebrachte documenten ter staving van zijn aanvraag.

Verzoeker kent klaarblijkelijk de motieven van de bestreden beslissing, daar hij ze aanvecht in zijn verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

“Overwegende dat, wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft; dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt; dat hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet; dat de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht;” (R.v.St., arrest nr. 163.817 dd. 19 oktober 2006, Staatsraad Bamps, G/A 134.748/XIV–14.428)

Verzoeker diende d.d. 17 augustus 2017 een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie indiende (bijlage 19ter) als echtgenoot van mevr. [U.A.]

Hij diende te voldoen aan de voorwaarden zoals voorzien in artikel 40ter van de vreemdelingenwet, dat onder meer luidt als volgt:

[...]

Ter staving van de bestaansmiddelen van zijn echtgenote legde hij de volgende twee documenten voor:

- Tax on web bevestiging neerlegging aanslagjaar 2017 op naam van [A.U]

- Samenstelling resultaat 2016 op naam van [A.U.]

Waar hij in zijn verzoekschrift verwijst naar een transactieoverzicht van 10/08/2017 waaruit regelmatige inkomsten van de referentiepersoon van januari 2016 – juli 2017 zouden blijken, dient te worden opgemerkt dat dit document zich alleszins niet in het administratief dossier bevindt. Er werd enkel een bevestiging neerlegging aangifte en een samenstelling resultaat overgemaakt, zoals meegedeeld in de bestreden beslissing. Het betoog m.b.t. de inkomsten van de belangrijkste klant van de referentiepersoon is dan ook niet dienstig, nu de verwerende partij zich enkel kan baseren op die stukken die in het kader van de aanvraag ook werden overgemaakt.

De stukken die voor het eerst gevoegd worden bij het verzoekschrift kunnen niet in rekening worden gebracht.

M.b.t. de samenstelling resultaat werd in de beslissing gemotiveerd dat het geen officieel document betreft en het beschouwd wordt als een verklaring op eer die niet op zijn feitelijkheid en waarachtigheid kan worden getoetst. Verzoeker voert in zijn betoog geen enkel argument aan dat toe laat te oordelen dat het bestuur voormeld document op kennelijk onredelijke wijze zou hebben beoordeeld.

Waar verzoeker stelt dat de belastingaangifte gedaan door een erkende boekhouder op 2/11/2017, dient te worden opgemerkt dat in de bestreden beslissing niet zonder meer geoordeeld werd dat het enkel gaat om een verklaring op eer, maar dat er ook werd toegevoegd dat er geen bijkomende, officiële stukken voorgelegd werden die de inhoud van voorgelegd document kan staven. Gelet op het ontbreken van andere documenten is het niet kennelijk onredelijk van het bestuur om de bevestiging van neerlegging van een belastingaangifte niet in aanmerking te nemen als begin van bewijs en om die reden het voorgelegde document niet in overweging te nemen bij de beoordeling van bestaansmiddelen. Met zijn betoog toont hij geen schending aan van de door hem opgeworpen bepalingen.”

3.3.1. Wat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

3.3.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De verzoekende partij diende een verblijfsaanvraag in als echtgenoot van een Belgische onderdaan, waarvan niet blijkt dat deze haar recht van vrij verkeer reeds uitoefende. Artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet, dat de verzoekende partij eveneens geschonden acht, bepaalt in deze situatie als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet.

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. Als een attest van geen huwelijksbeletsel is afgegeven, wordt er naar aanleiding van het onderzoek van een aanvraag tot gezinshereniging gebaseerd op het voltrokken huwelijk, waarvoor het attest is afgegeven, geen nieuw onderzoek uitgevoerd, tenzij er nieuwe gegevens zijn.

Wat de personen betreft bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° en 2°, moeten de echtgenoten of de partners beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar indien de echtelijke band of het geregistreerd partnerschap dat als gelijkwaardig wordt beschouwd met het huwelijk reeds vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging bestond of indien ze, in het geval van een wettelijk geregistreerd partnerschap, bewijzen dat ze vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging minstens één jaar hebben samengewoond.

Onverminderd de artikelen 42ter en 42quater, kan aan het verblijf van een familielid van een Belg ook een einde worden gemaakt wanneer de voorwaarden van het tweede lid niet meer zijn vervuld.”

De verzoekende partij diende dus, onder meer, het bewijs te leveren dat haar echtgenote beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen zoals bedoeld in deze wetsbepaling. In casu oordeelde de gemachtigde van de staatssecretaris dat het bewijs van deze verblijfsvoorwaarde niet is geleverd. Hij motiveerde dit door te stellen dat de neergelegde stukken – enerzijds een bevestiging van neerlegging van de belastingaangifte voor het aanslagjaar 2017 (inkomstenjaar 2016) en anderzijds een document ‘*Samenstelling resultaat 2016*’ opgesteld door de referentiepersoon of een derde – zijn te beschouwen als verklaringen op eer, die niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen worden getoetst.

De verzoekende partij betoogt dat de gemachtigde van de staatssecretaris geen rekening heeft gehouden met alle neergelegde stukken. Zij stelt dat zij nog twee andere stukken inzake de bestaansmiddelen van haar echtgenote heeft neergelegd, namelijk een overzicht van betalingen op een ING-rekening en een stage-overeenkomst waarin een minimumloon wordt vastgelegd.

Zoals de verwerende partij correct aangeeft in haar nota met opmerkingen, zijn deze stukken niet te vinden in het administratief dossier. De verzoekende partij erkent dit ook op de terechtzitting. Haar

advocaat heeft immers op 9 mei 2018 het administratief dossier komen inkijken op de Raad en heeft zelf kunnen vaststellen dat deze stukken zich niet in het administratief dossier bevinden. De verzoekende partij houdt echter vol dat de stukken werden neergelegd en dit reeds bij het indienen van de aanvraag op 17 augustus 2017.

De verzoekende partij stelt dat dit blijkt uit de bijlage 19ter, waarin wordt vermeld dat op 17 augustus 2017 reeds zowel een geregistreerd huurcontract als een bewijs van bestaansmiddelen zijn voorgelegd. Zij wijst erop dat zij pas op 2 november 2017 haar aangifte neerlegde bij de belastingen, zodat volgens haar de door de verwerende partij in de beslissing in rekening gebrachte stukken niet het op 17 augustus 2017 neergelegde bewijs van bestaansmiddelen kunnen zijn waarvan melding wordt gemaakt in de bijlage 19ter.

In de bijlage 19ter van 17 augustus 2017 wordt gevraagd om de volgende stukken voor te leggen: *“geregistreerd huurcontract + bewijs van bestaansmiddelen + ziekenfondsverzekering”*. De twee eerste vermeldingen, het geregistreerd huurcontract en bewijs van bestaansmiddelen, zijn manueel doorstreept en er staat volgende toevoeging bijgeschreven: *“op 17-08-2017 voorgelegd”*. Naast deze toevoeging staat een stempel van de stad Brussel en een handtekening van de betrokken ambtenaar.

Er dient dus te worden aangenomen dat op 17 augustus 2017 de verzoekende partij ter staving van haar aanvraag reeds zowel een geregistreerd huurcontract als een bewijs van bestaansmiddelen van de echtgenote voorlegde.

Zoals de verzoekende partij correct opmerkt, werd de belastingaangifte van de echtgenote door haar boekhouder pas neergelegd in november 2017, zodat het document *“Bevestiging van neerlegging – Berekening Belastingaangifte Aanslagjaar 2017 Inkomstenjaar 2016”* dat wordt besproken in de bestreden beslissing niet het bewijs van bestaansmiddelen kan zijn dat reeds op 17 augustus 2017 werd voorgelegd. De stukken van het administratief dossier wijzen er verder op dat dit stuk samen met het besproken document *“Samenstelling resultaat 2016”* werd overgemaakt. De verwerende partij betwist het gestelde door de verzoekende partij ook niet dat de beide stukken die worden besproken in de bestreden beslissing de belastingaangifte betreffen zoals gedaan door een erkend boekhouder in november 2017.

De verzoekende partij maakt dus aannemelijk dat de in de bestreden beslissing besproken stukken andere stukken zijn dan het bewijs van bestaansmiddelen zoals voorgelegd op 17 augustus 2017 bij het indienen van de aanvraag.

Ter terechtzitting merkt de verzoekende partij ook nog correct op dat het administratief dossier zoals het werd neergelegd op de Raad het geregistreerde huurcontract, dat eveneens op 17 augustus 2017 werd neergelegd, niet bevat.

De vaststelling dringt zich dan ook op dat de verwerende partij heeft nagelaten het volledig administratief dossier over te maken aan de Raad. Er blijkt niet dat de verschillende bewijsstukken zoals voorgelegd bij het indienen van de aanvraag op 17 augustus 2017 in het dossier zijn opgenomen.

Uit de voorgaande bespreking van het middel volgt dat de verwerende partij het administratief dossier niet met de vereiste zorgvuldigheid heeft samengesteld. Het kwam haar in de thans voorliggende situatie toe om de stad Brussel te contacteren om duidelijkheid te verkrijgen over de op 17 augustus 2017 voorgelegde stukken, met name het geregistreerde huurcontract en het bewijs van bestaansmiddelen. Zij heeft zulks nagelaten. Er blijkt niet dat zij alle door de verzoekende partij in het kader van haar aanvraag voorgelegde stukken bij de beoordeling heeft betrokken. Dit is strijdig met de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel is, in de aangegeven mate, gegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 februari 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juli tweeduizend achttien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS